

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

ผู้ทรงมรรคทรงผลอยู่ในแดนพุทธศาสนา

ก่อนจ้งหัน

พระมาฉันเมื่อวานนี้ ๓๕ ท่านไม่ฉัน ๒๐ ฟังซิ ทำไมถึงไม่ฉัน ท่านไม่มีปากมีท้อง
เหรอ ท่านก็มีเหมือนเรา ความหิวความโหยมีเหมือนเรา แต่การฝึกกรรมานเพื่อความดิบ
ความดีเลิศเลอยิ่งกว่าอาหารการกินของท่านมีน้ำหนักมากกว่า ท่านจึงต้องฝืนกรรมาน ถึง
อยากถึงหิวก็ตาม มันหิวมันอยาก กินเมื่อไรก็ได้ อิ่มท้องทันที ๆ แต่ธรรมนี้อิ่มยากนะ ไม่มี
ใครกินพอจะให้มันนั่นซี ธรรมจึงหายากในโลก โลกจึงมีตั้งแต่ความทุกข์ความกรรมานเต็ม
ไปหมด เกิดขึ้นจากกิเลสเป็นสาเหตุ ธรรมที่จะให้เกิดความสงบร่มเย็นมีน้อยมาก แทบว่า
จะไม่มี นี่ละกิเลสเวลามีอำนาจแผลงฤทธิ์แล้ว เป็นพินเป็นไฟทั่วไปหมด พลิกชั่วเป็นดีไป
หมด กิเลสพระพุทเจ้าว่าชั่ว กิเลสมันบอกว่าดี ครั้นวิ่งตามกิเลสก็มีแต่ความทุกข์ความ
กรรมาน ไม่เห็นโทษของตัว ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้

คำว่ากิเลส นั่นคือสิ่งที่เป็นภัยต่อธรรมคือความสงบสุข มีอยู่ในหัวใจของเราทุกคน ๆ
กิเลสก็มีอยู่ในหัวใจ ธรรมะก็มีอยู่ในหัวใจ ท่านผู้ฉลาดแหลมคมที่เป็นจอมปราชญ์ได้แก่
ศาสดา ท่านรู้ทั้งสองอย่าง แก้ออกหมดสิ่งไม่ดี สิ่งที่ดีทรงบำรุงทรงบำเพ็ญเต็มพระทัย นำ
ธรรมเหล่านี้กับกิเลสเหล่านี้มาสอนพวกเรา ให้นำไปปฏิบัติ ดูตัวเองบ้างนะไม่งั้นจะ
เหลวไหล ๆ เช่นอย่างวันนี้พระท่านก็ไม่ฉันจ้งหันตั้ง ๒๐ องค์ ท่านฝึกกรรมานท่าน ทรมาณ
กิเลสนั้นแหละ ท่านอยู่กับกิเลสก็พลอยได้รับความกระทบกระเทือนจากการกรรมานได้
ท่านจึงเป็นทุกข์ได้

อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินไปนะ ธรรมมีอยู่ การปล่อยเนื้อปล่อยตัวนี้เป็นความ
เสียหาย จึงพากันระมัดระวังบ้างนะ อย่าเห็นแก่ได้แก่กินแก่ใช้สอยอะไร เลินเล่อเปลอสติ
มีแต่ความอยากความทะเยอทะยานหลุดไปลากไปก็จมไป ลงเหวลงบ่อไปเรื่อย ๆ ถ้ามีการ
หลุดลากตนไว้ด้วยความดีงาม ยับยั้งตนไว้ไม่ให้ไปในทางที่ชั่ว คนเราย่อมมีทางดีได้และดีได้
พากันจำเอา ทีนี้ให้พร

หลังจ้งหัน

วัดถ้ำบูชาเราก็เคยไปแล้วแต่ไม่ทราบว่าจะเข้าทางไหน เพราะไปได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว
ตอนนั้นไม่มีพระอะไรแหละ มีพระสองสามองค์ จากนั้นมาก็ไม่ได้ไปอีกเลย ทราบว่าปีนี้มี

พระตั้ง ๒๐ องค์ และทราบว่ามันก็ได้อาศัยทางวัดถ้ำพระภูวี่ด้วย แต่ก่อนก็มีสองสามองค์ไม่มากนัก แลวนั้นมีแห่งละสององค์บ้าง สามองค์บ้าง ห่างๆ นอกจากภูวี่ไป ที่มีหมู่บ้านเล็กๆน้อยๆ ท่านก็ไปภาวนาอยู่ที่นั่น วัดถ้ำบุษานี้บิณฑบาตทางไหนเราก็ผ่านไปแล้ว ลืมแล้ว คงหมู่บ้านไม่ใหญ่โตอะไรนัก แต่ก่อนมีเพียงสองสามองค์ แล้วปีนี้มีตั้ง ๒๐ องค์ แล้วทำไมเรื่องบิณฑบาต ท่านก็ขึ้นมาทางวัดถ้ำพระภูวี่ เลยทำให้เราสงสัย พระมีจำนวนมาก ไปบิณฑบาตที่ไหนกัน ท่านบอกว่าได้อาศัยทางวัดถ้ำพระภูวี่ เราก็สงสารท่าน

จากภูทอกไปก็ไม่ได้ไกลนะ แต่ไปทางไหนสะดวกและตัดลัดกว่ากัน ถ้าเราเดินด้วยเท้าไม่ได้ไกลนะ วัดถ้ำพระมาหาวัดถ้ำบุษานี้ไม่ได้ไกล เดินตัดป่ามาจนถึงนั่นเลย ถ้าไปรถยนต์ต้องไปร้อยเอ็ด มหาสารคาม โคราช อ้อมมาอุดร ไปหนองคายถึงจะเข้าได้ ทางรถไปอ้อมนั้นอ้อมนี้ แต่คนมันเดินตัดป่าเข้ามาใกล้ทีเดียว ทำให้คิดแผละวันนี่ คิดถึงเรื่องพระวัดถ้ำบุษานี้ มีพระมาก ๆ พระสนใจภาวนาเรามีความยินดี อยากส่งเสริมอุดหนุน แลวนั้นเป็นทำเลเหมาะทั้งนั้น เหมาะกับการภาวนา

เราไปทางนั้นดูเหมือนปีหรือสองปี ตอนที่เราเที่ยวกรรมฐาน เริ่มแต่ทางศรีสงคราม เข้าไปๆ เรื่อย สองปีก็ไม่ได้เต็มเราเข้าไป ตอนที่กำลังเที่ยวเก่งๆ มาหนักเอาทางสกลนคร กาศสินธุ์ เขาใหญ่ป่าใหญ่เราไปแถวนี้ ทะลุไปทางหนองสูง คำชะอี จ.มุกดาหาร เวลาเราเที่ยวเราหนักไปทางนี้ พ่อแม่ครูจารย์มันก็อยู่หนองผือ จุดศูนย์กลางอยู่ที่นั่น จึงไม่ได้ค่อยได้ไปทางด้านนั้น ย่านที่กล่าวถึงอยู่ทุกวันนี้ ไม่ได้ไปอยู่นาน ไปอยู่พักผ่าน ไม่นาน เป็นทำเลดี ไปทางภูทอกน่าจะสะดวกกว่าทางถ้ำพระภูวี่กระมัง ทางภูทอกน่าจะใกล้กว่า

ทางด้านนี้(ภูวี่) เราไม่ได้ไปเที่ยวไปพักอยู่นานเหมือนทางด้านนี้(สกลนคร) ทางด้านนี้ตั้งแต่ภูเหล็กไป เราเที่ยวตั้งแต่ภูเหล็กไปเรื่อยๆ ถึงโน้น หนองสูง คำชะอี ๘ ปี เที่ยวขึ้นลงเขา ปีนี้ขึ้นทางนี้ลงนี้ ขึ้นทางนั้นลงทางนั้น เรื่อย จนกระทั่งถึงหนองสูง คำชะอี ใครพูดเขาถูกนี้เรารู้หมดเลย เพราะไปเที่ยวแถวนี้ตั้ง ๘ ปี แต่ทางนั้นเพียงสองปีก็ไม่ได้เต็ม ทางภูสิงห์ ภูวี่ ภูลังกา เที่ยวกรรมฐาน เราไปมีแต่ไปคนเดียวนะ ไปที่ไหนๆ มีแต่ไปคนเดียวๆ แล้วพ่อแม่ครูจารย์มันเสริมเสียด้วยนะ ตามธรรมดาท่านมักจะไปสององค์อะไรบ้าง แต่เราท่านถามว่าไปกี่องค์ พอว่าไปองค์เดียว โอ๊ย ท่านขึ้นเลยเที่ยว เออ ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ชี้ตามข้างๆ พระ อย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านมหาไปองค์เดียว ทุกครั้งนะ เวลาที่ท่านจะไป ขึ้นเลยทันทีคิกคักเลยนะ ท่านชี้ตามพระที่นั่งคอยฟัง เราคุยอะไรกับท่าน อย่าไปยุ่งท่านนะ

ก็จะไปยุ่งอะไร เพราะร่วมโพธิ์ใหญ่อยู่นั้น เราก็มักไม่เคยสนใจกับใครด้วย เพราะใครจะไปด้วยก็ไม่ให้ไปนี่ ปรกติอย่างนั้น คือมันไม่สนุกพึดกับกิเลสเอาให้มันเต็มเหนี่ยวนี้เลย นี่เวลาออกเสาะแสวงหาธรรมหาอย่างนั้น เราไปองค์เดียวๆ แล้วพ่อแม่ครูจารย์ส่งเสริมองค์อื่นไม่เห็นท่านว่าอะไร แต่สำหรับเราที่ท่านเสริมเลย เออ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่าน เพราะกลับลงมาที่โรมีแต่หนังห่อกระดูกลงมา ท่านเห็น โอ๊ย มองดูคน ท่านมองดูใครจะไปมองยากอะไร พับเดียวเท่านั้นท่านเข้าใจหมด ลงมาหาท่านที่โรมีแต่หนังห่อกระดูกมา ทั้งๆ ที่ยังหนุ่มๆ อายุในย่านนั้น ๓๐ ไปมีแต่แบบนั้น หนังห่อกระดูกๆ ไม่ค่อยขบฉันนะมากที่สุด อดอาหารมาก เห็นว่าการภาวนาดีๆ จึงต้องทนเอา ทุกข์ยากลำบากก็ทนๆ

เดินบิณฑบาตไม่ถึงหมู่บ้านก็มี พักกลางทาง มันไปไม่รอด อย่างนั้นก็มี แต่ก็ทนเอา พุดถึงเรื่องนี้ก็พุดถึงเรื่องว่ากิเลสเกิด ธรรมเกิด มีทั้งสอง พอไปถึงกลางทางว่าจะไปถึงหมู่บ้านเขามันไม่ถึง ลงจากภูเขาทางมันดูเหมือน ๔ กิโลเมตร พอสว่างก็ออกเลย วันไหนจะฉันกะว่าจะถึงหมู่บ้าน ครั้นไปแล้วไม่ถึง ไปถึงกลางทางหมดกำลัง นั่งพักอยู่ นี่ละที่ว่ากิเลสเกิด พอนั่งเดียวก็ผุดขึ้นมา นี่เห็นไหมท่านฝึกกรรมทานอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นนะ เป็นคำๆ ขึ้นมา ท่านฝึกกรรมทานจะฆ่ากิเลสตาย แต่กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม พอทางนั้นขึ้นปั๊บทางนี้ก็ขึ้น ทีนี้ธรรมเกิดนะ พอกิเลสเกิดขึ้นมาขู่เข็ญเราเพื่อจะให้อ่อนแอท้อแท้ถอยหลังนั่นเอง กิเลสมันขู่ ทีนี้ธรรมะก็ขึ้นทันทีเลย การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงบัดนี้ ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้เพื่ออรรถเพื่อธรรมจะตายหรือ เอ้าตายก็ตาย มันรับ ขึ้นแบบเดียวกันละ เป็นคำๆ เรียกว่าปราบกิเลสมันโผล่ขึ้นมาด้วยธรรม

การกินก็กินมาตั้งแต่วันเกิดก็ถูกแล้วนี่ จนกระทั่งปานนี้ อดเพียงเท่านี้เพื่ออรรถเพื่อธรรมจะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย แน่ มันก็ราบไปเลย เหยียบไปเลย นี่เรียกว่าธรรมเกิดมีอยู่เสมอ นักปฏิบัติมีตลอดที่เกิดขึ้นเตือนอยู่ภายใน นี่ละธรรมอยู่ภายใน เวลากิเลสมันมีอยู่ภายใน มีแต่กิเลสออก ความดำริคิดอ่านอะไรนี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมดๆ เวลาเราบำเพ็ญธรรมนี้ ธรรมมีในใจแล้วธรรมก็เกิดแหละ เตือนเรื่อยๆ อย่างที่เราพูดอยู่บนวัด ดอยธรรมเจดีย์ อัจฉรย์ใจตัวเอง ตอนเช้ามีตเดินจงกรมอยู่ ไม่ได้ฉันจ้งหันนะนั่นก็ดี

จิตมันสว่างไสวเสียจน โอ๊ย จิตตอนนั้นมันกำลังเข้าขั้นว่าง มันว่างไปหมดเลย สว่างไสวจ้า แล้วขึ้นในใจนะ รำพึงขึ้นในใจ โอ จิตของเราทำไมถึงสว่างไสว ถึงอัจฉรย์เอานักหนา มันอัจฉรย์จริงๆ นี่เป็นเรื่องความหลงกิเลส คือความสว่างไสวนั้น เป็นเครื่อง

พรางของอวิชชาของกิเลส เราไม่รู้ว่าเป็นกิเลสเราก็อัจฉริยะ พอว่าอย่างนั้นแล้ว รำพึง
 เจ้าของอัจฉริยะเจ้าของ สักเดียวธรรมเกิดขึ้นนะ นี่ละธรรมเกิด ธรรมเตือน เราเพลินในนี้เรา
 อัจฉริยะในนี้ เรียกว่าเราเพลินแล้ว เราหลงแล้วเราจะติด ความหมายว่างั้น ธรรมท่านก็
 เตือนขึ้นมา ถ้ามีจุดมีต่อม ขึ้นเป็นคำๆ เลย ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัว
 ภาพ

งงไปเลย ธรรมเตือนถูกต้องที่สุดแต่เราไม่เข้าใจ งงไปเลย คือว่าจุด ต่อม จุดหรือ
 ต่อมนั้นเป็นไวยากรณ์ใช้แทนกันได้ แห่งผู้รู้ คือผู้รู้มันส่องไสมันอัจฉริยะ มันสว่างไสวอยู่ใน
 นั้น เราเพลินอันนี้ว่าอันนี้อัจฉริยะ ธรรมท่านกลัวจะมาหลงอันนี้ ท่านจึงเตือนขึ้น ถ้ามีจุดมี
 ต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภาพ ก็ตัวนั้นแหละคือตัวภาพ อย่าหลงมันความหมาย เรา
 จับไม่ได้ งงไปเลย

จนกระทั่งลงจากเขาแล้วก็ไปนั้น ไปเที่ยวทางบ้านฝือ ศรีเชียงใหม่ ถ้าผาดัก ไปคน
 เดียวทั้งนั้นละ จนกระทั่งกลับมาวัดดอยธรรมเจดีย์นี้ เตือนหก กลับมาที่นั่น มันก็มาพัง
 กันลงที่นั่น ความสว่างไสวที่อัจฉริยะนี้พังลงในที่ภูเขาถูกเดียวกัน วัดดอยธรรมเจดีย์ พอ
 อันนี้พังลงไปแล้ว ความสว่างที่หลังนี้ไม่ใช่อย่างนี้แล้ว มันครอบโลกธาตุไปเลย อัจฉริยะ
 เกินคาดเกินหมาย ถึงย้อนกลับมาความสว่างไสวที่ว่าเราอัจฉริยะมาแต่ก่อนนั้นนะมัน
 เท่ากับกองขี้ควาย นั่นเห็นไหม ความสว่างไสวอันนี้ครอบหมด ได้ตำหนิความสว่างไสวของ
 เราที่อัจฉริยะมาแต่ก่อนนั้นกลายเป็นกองขี้ควายไป

อันนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ธรรมชาตินั้นขึ้นมาไม่มีดวงสว่าง ความสว่างไสว เช่น
 ตะเกียงเจ้าพายุมันมีไส้ตะเกียงเจ้าพายุสว่างไสวอยู่ในนั้น นั่นละตรงนั้นละท่านเรียกว่าตัว
 ภาพอยู่ในใจ พอตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีดวง มีแต่ความสว่างไสวแบบเลิศเลอ
 อัจฉริยะเกินโลกเกินสงสาร อันนี้ครอบปั้มมันก็มาเห็นอันนี้เป็นกองขี้ควายไป นี้เรียกว่า
 ธรรมเกิด ท่านบอกมีจุดมีต่อม แต่เราจับเอาไม่ได้ เวลาไปพังกันลงแล้วถึงรู้ทีหลัง อ้อเป็น
 อย่างนั้น

ธรรมะนี้ผู้ปฏิบัติถึงขั้นที่ธรรมจะเกิด จะเกิดเรื่อย กิเลสเกิด ธรรมเกิดเรื่อย ๆ
 แต่ท่านไม่ได้พูดกัน อย่างนี้ท่านไม่พูด เป็นเรื่องภายในของท่านโดยเฉพาะๆ ที่นี้เวลามา
 สัมผัสเราก็พูดให้ฟัง จะเตือน เกิดอยู่เสมอภายในใจ เพราะธรรมก็มีอยู่ในใจ กิเลสก็มีอยู่
 ภายในใจ เวลากิเลสมีอำนาจจะมีแต่กิเลสออกแสดงตัวทั้งนั้น ธรรมะไม่มี เกิดไม่ได้ ที่นี้
 พอธรรมะมีกำลังวังชา มีอำนาจเกิดขึ้นมาแล้ว ธรรมะก็แสดงออกได้ เตือนได้ บอกได้ เป็น
 อย่างนั้น เรียกว่าธรรมเกิด กิเลสเกิดที่ใจของเรา เพราะมีอยู่นั้นทั้งสองอย่าง

การปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนั้น เรื่องธรรมเกิด กิเลสเกิดนี้อยู่บนเวทีคือใจดวงนี้ละ เกิดเรื่อย ๆ พิจารณาเรื่อย แก่ไขกันไปเรื่อย บางทีก็ได้สติทันที บางทีก็หลงไปอย่างที่ว่า จุดต่อมแห่งผู้รู้ หลงไปเลย จับไม่ได้ แต่เวลามาพิจารณาไป ๆ พอถึงจุดนี้พังกันลง แผลงไปหมดแล้ว จึงได้รู้ว่าอันนี้คือจุดคือต่อม แนะ ธรรมท่านบอกแล้วแต่เราไม่รู้ เวลามันพังกันลงไปแล้วจุดต่อมอย่างนั้นไม่มี มีแต่ความเลิศจเลส สว่างจ้าไปหมดเลย มันไม่เป็นจุดเป็นต่อมแห่งความรู้ความสว่างเหมือนอันนี้ อันนั้นจำครอบไปหมดเลย

นี่ละการภาวนาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ศาสนาของพระพุทธเจ้าคือตลาดแห่งมรรคผล นิพพาน สด ๆ ร้อน ๆ เป็นอกาลิโก ไม่เลือกกาลสถานที่เวล่ำเวลา สิ่งเหล่านี้มาเป็นอุปสรรคไม่ได้ ขอให้เราทำลงไป การกระทำนั้นแลคือการสร้างเหตุ สร้างเหตุชั่วเป็นชั่ว ชั่วขึ้นมา สร้างเหตุดีเป็นดีขึ้นมาโดยลำดับ ที่นี้เราสร้างแต่เหตุดี ดีก็เกิดขึ้นเรื่อย แล้วมีกำลังวังชา ก็เตือนตนได้เป็นภายใน ธรรมอยู่ในใจนี้เตือนเรา ๆ แต่ก่อนไม่เตือน ไม่รู้ พอมีขึ้นมาแล้วสว่างไสวขึ้นมา มีกำลังแล้วก็คอยเตือน

เช่นอย่างเราไปหลงอยู่ในจุดต่อม ที่ว่าสว่างไสว ที่ว่าอัศจรรย์ ธรรมท่านเตือน พุดง่าย ๆ ก็คือมันไม่ใช่อันนี้ ความหมายว่าอย่างนั้น แต่เราจับไม่ได้เสียตอนนั้น คราวหลังเวลามาพังกันลงไปแล้วมันถึงรู้ทีหลัง นี่ละผู้ทรงมรรคทรงผล อยู่ในแดนพุทธศาสนา เฉพาะเมืองไทยเรานี้ยื่นเข้ามาในวงกรรมฐาน ผู้ท่านมุ่งอรรถมุ่งธรรมนั้นแลเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล มีอยู่ทั่ว ๆ ไป แต่ท่านไม่ได้แสดงออก มีอยู่ทั่ว ๆ ไป เงียบ ๆ ในวงกรรมฐานท่านจะทราบกัน เพราะท่านถึงกันอยู่เสมอ จิตใจของท่านผู้ใดถึงขั้นใดภูมิใด ระยะเวลาใด ท่านจะถึงกันเสมอ คุณธรรมะกันเรื่อย ๆ วงกรรมฐานท่านจะทราบกันเงียบ ๆ อยู่ภายใน ไม่ออกข้างนอกนะ นาน ๆ ถึงจะแยบออกมาทีหนึ่ง ว่าองค์นั้นเป็นอย่างนั้น องค์นี้เป็นอย่างนี้ รู้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนใหญ่ท่านรู้กันทั่วถึง องค์ไหนมีขั้นใดภูมิใดท่านเข้าใจกัน

เวลารู้แล้วท่านก็รู้เงียบ ๆ ทรงมรรคทรงผล อยู่ในป่าในเขาเงียบ ๆ เพราะธรรมะนี้ไม่มีความผลึกความตันที่อยากจะให้พูดให้คุย ให้โอ้อวดเหมือนกิเลส มีเท่าไรก็พอดิบพอดีกับตัวเอง ถ้าหากว่ายังไม่พอก็มีแต่จะขยับขึ้นเรื่อย ไม่สนใจกับอย่างอื่นใด ท่านมีอยู่ทั่วไป วงกรรมฐานเฉพาะอย่างยิ่งสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ไม่มีอะไรเข้ามาแฝง มีแต่การปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อมรรคผลนิพพานล้วน ๆ ท่านจึงรู้อย่างเงียบ ๆ ๆ ใครอยู่ที่ไหนเป็นอยู่ที่นั่น รู้กันอย่างเงียบ ๆ เหมือนไม่มี แต่จะมีในวงปฏิบัติด้วยกัน รู้ด้วยกัน เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา ท่านไม่กระโดดกระดากละท่านผู้ทรงมรรคทรงผล

เวลานี้พระกรรมฐานเราก็มียาก ทางภาคอีสานนี้ดูว่ามีมากกว่าภาคอื่นๆ เพราะต้นตอใหญ่อยู่ที่นี้ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ อยู่ที่นี้ นี่ละต้นลำอันใหญ่หลวงของอรรถของธรรมบรรดา ลูกศิษย์ลูกหาที่ปรากฏชื่อลือนามก็เป็นลูกศิษย์ของท่านทั้งนั้นๆ ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจารย์ขาว ท่านอาจารย์คำดี ท่านอาจารย์ฝั้น เหล่านี้เป็นต้นนะ นี่มีแต่ลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น แล้วท่านเหล่านี้เป็นเพชรน้ำหนึ่งๆ แล้วก็กระจายออกไป ลูกศิษย์ลูกหาได้รับการศึกษาอบรมจากท่านกระจายออกไป มรรคผลก็เกิดขึ้นเรื่อยๆ กับผู้ปฏิบัติ เป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นสำนักกรรมฐาน เฉพาะสายหลวงปู่มั่นนี่จึงเป็นเรื่องที่ว่า เราพูดซีได้เลย ไม่สะทกสะท้าน เป็นสถานที่ทรงมรรคทรงผลของผู้ปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ มีอยู่ในที่ทั่วไป แต่มีอยู่แบบเจียบ ๆ นะ แล้วที่นี้ยื่นเข้ามาหาตัวของเราเอง แต่ก่อนมีที่ไหนเรา เจียบ ๆ เหมือนกันไม่ใช่หรือ เทศน์สอนพระนี่ฟ้าดินถล่ม ๆ ก็เฉพาะพระเท่านั้น รู้เรื่องรู้ราว แต่มันมีเทป อัดเทปแล้วกระจายออกไปทุกแห่งทุกหน เป็นลักษณะเจียบ ๆ อย่างนั้น จนกระทั่งได้ออกช่วยชาติบ้านเมือง เรื่องราวมันก็ออก เข้าใจไหม ที่นี้เลยเป็นหลวงตาปากเปราะไปเลย ไปที่ไหนมีแต่เรื่องหลวงตา พูดเดี๋ยวนี้ก็ออกทั่วโลกแล้วนี่ ออกทั่วประเทศไทยแล้วออกทั่วโลก เลยเป็นหลวงตาปากเปราะ แต่ก่อนเคยมีที่ไหน ก็เจียบอยู่อย่างนั้น แต่เวลาเหตุการณ์ขึ้นมา ได้ขึ้นเวทีแล้วมันก็ต้องต้อย นี่ละเรื่องเป็นอย่างนั้น

ที่นี้ชื่อเลยดังทั่วประเทศไทย และดังทั่วโลก แต่ก่อนไม่เคยมี ทั้ง ๆ ที่ธรรมชาตินี้เราก้ทรงมาแล้วก็ปี ฟังซินะ ทรงมาก็ปีแล้ว ก็ฟังมาออกห้าหกปีนี่ ออกสนามให้คนทั้งหลายได้รู้ เทศน์ทุกชั้นทุกภูมิ ตั้งแต่แกงหม้อใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจิ๋ว เทศน์ที่นี้ออกตลอดเวลา ก็มาออกตอนที่ช่วยชาติบ้านเมือง แต่ก่อนไม่ออก ออกเฉพาะวงปฏิบัติ เทศน์แกงหม้อเล็กหม้อจิ๋ว ๆ ตลอด อัดเทปเอาไว้ พอมาถึงเวลาช่วยชาติบ้านเมืองออกทุกแบบทุกฉบับ แกงหม้อใหญ่ก็ออก หม้อเล็ก หม้อจิ๋วออกน้อยมากนะ ถ้ามีพระกรรมฐานสนใจอรรถธรรมแกงหม้อเล็กจะออกละเอียด ๆ ถ้าทั่ว ๆ ไปก็ไปเป็นแกงหม้อใหญ่เสียมากต่อมาก

นี่ก็ฟังมาออกอันนี้ ให้โลกทั้งหลายได้เห็นได้ยินได้ฟัง แต่ก่อนไม่ออก เหมือนกันกับพระทั้งหลายนั้นแหละ ก็มันไม่มีอะไรผลักอะไรดัน จะให้อยากพูดอยากคุย อยากโ้ อยากอวด ไม่มี คำว่าธรรมเลิศอยู่แล้ว พอดิทุกอย่าง สิ่งเหล่านั้นกระเพื่อมสูง ๆ ต่ำ ๆ จึงขอให้ผู้ปฏิบัติทั้งหลาย ไม่ว่าจะผู้หญิงผู้ชาย ใจไม่มีเพศนะ ใจเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล ทรงบุญทรงบาปด้วยกันหมด ใครเสาะแสวงหาความดีงามก็ได้มาครอง ใครเสาะแสวงหาด้วยความเพลิดเพลิน ลืมเนื้อลืมตัว หาแต่บาปแต่กรรม โดยไม่คำนึง

ดีไม่ดีลบบาปไม่มี บุญไม่มี นรก-สวรรค์ไม่มี ผู้นี้สนุกตักตวงเอาฟินเอาไฟเผา หัวอกตนเอง พอลมหายใจขาดเท่านั้นผิงเลย นรกดีไม่ดีแตก มันตกรนกรอย่างแรง เข้าใจใหม่ พวกนี้พวกไม่ยับยั้งตัวเอง ลบล้างพระพุทธเจ้า เหยียบหัวพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ไม่ใช่องค์เดียวนะ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่ทรงแสดงว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปรตผีประเภทต่างๆ มี ท่านแสดงเหมือนกันหมด ที่นี้พวกนี้มันก็ลบบาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มีก็เท่ากับเหยียบหัวพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์

เพราะฉะนั้นเวลามันลงนรกมันจึงลงรุนแรง ดีไม่ดีนรกพังเลย เข้าใจเหวอ มันลงอย่างแรง มันไม่ยับยั้งตัวเอง ว่ากลัวบุญกลัวบาปอะไรไม่มี มันพุ่งแรง เวลามันตก มันก็ตกแบบนั้นละ พุ่งอย่างแรงเลย ใครอย่าไปประมาทกรรมนะ กรรมนี้พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์กราบไหว้ ยอมรับ เสมอกันหมดเลย บาปมี บุญมี นรก สวรรค์ มี ท่านแสดงไว้อีกว่า นตฺถิ กมฺมสมํ พลํ ไม่มีอานุภาพใดจะมีอำนาจมากยิ่งขึ้นกว่าอานุภาพแห่งกรรมดี-ชั่ว นั้น ฟังซิ กรรมดีก็มีอานุภาพมาก กรรมชั่วมีอานุภาพมาก ไม่มีอะไรลบได้เลย เมื่อเจ้าของสร้างขึ้นมาแล้วทั้งกรรมดี-กรรมชั่ว เจ้าของจะเป็นผู้เสวยกรรมของตัวเองทั้งดีและชั่วนั้นแหละ นี่ท่านแสดงไว้อย่างนี้

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านถึงสอนให้ระวัง เราอย่าไปมองเห็นแต่ที่ลับที่แฉ่งนะ การกระทำในตัวของเราไม่มีที่ลับที่แฉ่ง ใครทำเป็นทำ ทำดีเป็นทางดี ทำชั่วเป็นทางชั่ว ผลอยู่ในนั้นหมด ไม่ได้อยู่ที่ลับที่แฉ่งนะ ท่านสอนให้ดูตัวของเราเอง ให้พากันจำเอา พระกรรมฐานแต่ละแห่ง ๆ ทุกวันนี้มีไม่น้อยนะ สำนักแต่ละสำนักเฉพาะภาคอีสานนี้มีมากกว่าเพื่อน อย่างกุสลังโฆ ผาแดง วัดละ ๓๐-๔๐ ไปวัดไหนเหมือนกัน นาคำน้อยก็ ๓๐ กว่า ภูวัวคูเหมือน ๓๐ วัดศรีชมภู ทางวัดดอยธรรมเจดีย์ มีแต่สำนักใหญ่ ๆ อยู่ในภูเขอันกว้างขวาง สะดวกสบายด้วยกันทั้งนั้น

ท่านเหล่านี้เป็นผู้บำเพ็ญธรรม ตักตวงเอาอรรถเอาธรรม ตักตวงเอามรรคผล นิพพาน อย่างเงิบ ๆ อยู่อย่างนั้น ใครที่ไม้ ที่ไอ้ที่อวด ว่าบาป ว่าบุญ ว่ามรรคผลนิพพาน ไม่มีก็ให้มันบินถางทางลงนรกไป ท่านถางทางไปสวรรค์-นิพพานท่านก็ถางของท่านไป เข้าใจใหม่ละ นี่พวกนี้จะถางทางไหนให้ถามตัวเองนะ เท่านั้นละวันนี้พูด

หลวงปู่ลี ธรรมลี ถ้าผาแดงกราบถวายเงิน ๓๓๓,๓๔๐ บาท เช็ด ๘๒,๓๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔๑๕,๖๔๐ บาท ทองคำ ๓ บาท ๓๔ สตางค์ สาธุพร้อมกัน (สาธุ) นี่ของธรรมลีสินะนี้ ที่พูดผาแดงตะกี้เนี่ย ธรรมลีนี้เป็นเศรษฐกิจแบบเงิบ ๆ นะ หลวงตานะเปิดประตูอันนี้ออกมา ไม่มีใครเปิด ธรรมลีนี้เป็นเศรษฐกิจธรรมมานานนะ ดิดสอยห้อยตามเรา

ตั้งแต่บวช พอบวชเสร็จติดเราไปเรื่อยเลย ไปที่ไหนติดสอยห้อยตามตลอดคือธรรมสินี มา
อยู่ที่นี้ก็มาด้วย ไปไหนติดไปเรื่อยเลย ออกจากนี้ก็ไปอยู่ผาแดง นี่เอาของมาถวาย นี่ละ
เรียกว่าเศรษฐีธรรมองค์หนึ่ง เศรษฐีธรรมพอแล้ว เต็มเหนี่ยวแล้ว

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz